

‘Kun sammen med ham føler jeg, at jeg lever’ – Cecilie Grønlunds ‘Døgnåben’ går lige i hjertekulen

Publiceret 23/05/2021 i [Bøger/Børn & unge](#) af [Annegrethe Rasmussen](#)

[Print](#)

NY BOG // ANMELDELSE – “Jeg har ikke tænkt på den eftermiddag i lang tid, i hvert fald 10-15 år. Men i denne uge fik en bog mig til at rejse hele vejen tilbage i mit liv, til dengang alting drejede sig om at få vished om, hvem man egentlig var, og hvad man overhovedet skulle her i livet; hvor man levede fra fest til fest og fra dag til dag, mens man forgæves, syntes det, gik og ventede på noget, man ikke anede, hvad var.” Annegrethe Rasmussen kunne ikke lægge Cecilie Grønlunds roman, *Døgnåben*, fra sig, da hun først var gået i gang, fortæller hun. Den førte hende direkte tilbage til en solrig sommerdag i hendes egen ungdom, som hun ikke har haft lyst til at tænke på i lang tid. Hun kalder *Døgnåben* for en fremragende, stilsikker debut og giver seks stjerner.

En dag først på sommeren i 1987 gik jeg rundt på Assistens Kirkegård på Nørrebro i København. Jeg var studerende, 22 år gammel og solen skinnede lysende varmt og klart ned på græsset, hvor mange unge lå og drak øl eller snakkede. Dagen før havde jeg afleveret en afsluttende opgave på mit studies første del, og alt var fint på papiret – sommerferien ventede.

Når jeg tænker på den specifikke eftermiddag, selv i dag 35 år senere, kan jeg imidlertid genkalde mig den præcise og dybt ubehagelige følelse af at være fuldstændig gennemsigtig, tom indeni og fortabt. Jeg anede ikke, hvad jeg skulle gøre af mig selv.

Jeg har undertrykt mindet om den eftermiddag, fordi jeg lige dér i solskinnet følte mig så lille og betydningsløs, at jeg ikke har haft lyst til at tænke på det siden

Det eneste, jeg vidste, var, at min kæreste, som jeg var uendelig glad for og nok også gladere, end han var for mig, skulle hænge ud med sin læsegruppe samme aften. De skulle lave mad, spise sammen og spille fodboldovre i Idrætsparken. Bagefter skulle de sikkert i byen, men jeg vidste ikke hvor eller med hvem.

Det var ikke, fordi jeg ikke havde gode venner, mens jeg gik på universitet. Slet ikke – jeg boede sågar sammen med tre af dem. Men det føltes tit, som om intet *rigtig* betød noget, når jeg ikke var sammen med min kæreste. Som om jeg sad fast, men ikke var i stand til at finde de redskaber, der kunne gøre mig fri.

I en verden før Instagram

Den følelse har jeg aldrig glemt, men jeg har undertrykt mindet om den eftermiddag, fordi jeg lige dér i solskinnet følte mig så lille og betydningsløs, at jeg ikke har haft lyst til at tænke på det siden.

Den gang havde vi ikke Instagram eller sociale medier i det hele taget. Der var ikke nogen måde for mig at finde ud af, hvad min kæreste egentlig lavede, men tanken strejfede mig, at jeg kunne køre på cykel forbi hans lejlighed på Østerbro for at se, om han og hans venner tilfældigvis skulle komme ud på gaden, så jeg overrasket kunne sige, “nej hvor sjovt, I er der. Jeg kom lige forbi”.

Den plan føltes også dengang nøjagtig lige så hjælpeløs, som den var.

Som læser blev jeg ramt lige i hjertekulen på de allerførste sider

Jeg har ikke tænkt på den eftermiddag i lang tid, i hvert fald 10-15 år.

Men i denne uge fik en bog mig til at rejse hele vejen tilbage i mit liv, til dengang alting drejede sig om at få vished om, hvem man egentlig var og hvad man overhovedet skulle her i livet; hvor man levede fra fest til fest og fra dag til dag, mens man forgæves, syntes det, gik og ventede på noget, man ikke anede, hvad var.

Lige i hjertekulen

Den bog er Cecilie Grønlunds debutroman *Døgnåben* om den 22-årige Luna, der med forlagets ord er “faret vild i livet”.

Som læser blev jeg ramt lige i hjertekulen på de allerførste sider:

“Da jeg senere åbner Caspers hoveddør og træder ud på Stefansgade, er solen gået ned, uden at jeg har lagt mærke til det. Jeg sætter mig på en trappesten længere henne ad gaden, trækker vejret, så dybt jeg kan, og prøver at inhalere luften som for at få det sidste af ham med.

Her sidder jeg, hver gang jeg har været hos ham. I Caspers gade. Hvor alting minder mig om ham: Stefanshus, hvor vi har spillet billard og drukket fadøl. Nørrebroparken, hvor vi har gået ture, spillet backgammon og ligget krøllet ind i hinanden på vattæpper som nogle, ingen kunne skille ad. Kiosken, hvor jeg er gået ned for at købe cigaretter til os midt om natten.”

Egentlig skulle jeg ikke anmelde *Døgnåben*, men havde sagt ja til at udvælge en smagsprøve til POV's læsere ([det uddrag kan man læse her](#)).

Døgnåben er ikke til at lægge fra sig

Men da jeg først var begyndt, lagde jeg ikke bogen fra mig, før jeg var færdig to timer senere; jeg læser hurtigt, de fleste vil nok være lidt længere tid om at læse de 200 sider, men tag ikke fejl:

Her er tale om en ung stemme, der klinger så autentisk klart, at man hele vejen igennem dels kan mærke forfatteren som fortæller – i skikkelse af den 22-årige Luna – dels som sagt føler sig transporteret tilbage til den tid, hvor man selv var lige så ung og lige så usikker som hovedpersonen.

“DØGNÅBEN” MED 6-STJERNET ANBEFALING

Og hvor man samtidig derfor får en bunke sympati for de unge omkring en ude i virkeligheden, hvilket jo ikke er så dårligt, når man omgås dem (ja – jeg har 4 børn mellem 15-25, så der er en del at tage af).

Cecilie Grønlund er *spot on* og selve beretningen er bevidst, vurderer jeg, fortalt som en lille historie over tid – ‘Døgnåben’ foregår kun over ganske få uger, virker det som – der samtidig er vinklet, så den tilbyder både et større generationsportræt og en arketypisk fortælling om ungdommens usikkerhed og trang til at måle sig med andre

Hvad ellers kan jeg sige?

Som anmelder hæfter man sig også ved det rent sproglige. Og her er ingen lyde at komme efter. Sproget flyder, *Døgnåben* er simpelthen utvungent velskrevet, og teksten er befriende fri for grammatiske fejl eller kommafejl (hvilket også er godt, når nu bogen udkommer på “Gyldendal Uddannelse”, hvor den velsagtens er tænkt til undervisningsbrug). Dialogen lyder med andre ord, nøjagtig som når jeg taler med unge i det danske. Intet klinger villet eller kunstigt.

Et generationsportræt

Men sproget alene gør ikke en god bog. Det vigtige er selvsagt fortællingens *drive* og plot.

Også her er Cecilie Grønlund *spot on*, og selve beretningen er bevidst, vurderer jeg, fortalt som en “lille historie” over tid. *Døgnåben* foregår kun over ganske få uger, virker det som – men den er samtidig vinklet, så den tilbyder både et større generationsportræt og en arketypisk fortælling om ungdommens usikkerhed og trang til at måle sig med andre.

Den usikkerhed er essentiel og kan efter denne anmelders mening ikke reduceres til – som Gyldendal skriver i præsentationen – at Luna “flyder rundt i strømmen af Instagram-opslag og *likes* og tanker om, hvor fedt alle de andre har det”.

De tanker har unge til alle tider haft, uanset om der har været sociale medier eller ej.

Det kan *føles* nemt, når man læser, fordi sproget flyder så let henover siderne, men som de fleste både forfattere og journalister ved, er det virkelig svært at skrive let

Det er klart, at f.eks. Instagram gør det lettere i dag, men tag ikke fejl: den usikkerhed, jeg følte i 1980’erne og 90’erne, når jeg trådte ind til fester i Nordsjælland, hvor alles forældre var læger, og alle syntes at købe ind i butikker, der var smartere end noget, jeg kendte til fra det sønderjyske eller bar sko, der fik mine til at ligne udtrådte mælkekartoner, føltes lige så akavet skamfuldt, som når Luna sidder og pines ved synet af Caspers smarte veninder fra Kunstakademiet.

At man lever sig så meget ind i teksten, kan forfatteren (og hendes redaktør Mette Nejmann) ikke roses nok for, eftersom det ikke er nogen nem opgave. Det kan *føles* nemt, når man læser, fordi sproget flyder så let henover siderne, men som de fleste både forfattere og journalister ved, er det virkelig svært at skrive let uden at ende i det docerende, det udpenslende eller det prædikende.

“Hvordan de unge har det?”

Opgaven med at “fortælle om, hvordan unge har det”, kan meget nemt ende i det tautologiske eller overdrevne, men det sker på intet tidspunkt i de 200 sider, *Døgnåben* løber over.

Det er simpelthen talentfuldt at kunne formidle unges følelsesliv, så vi andre bliver lukket ind, mens vi læser, og samtidig give os ældre læsere lov til både temporært at kunne “genkende os selv” og blive transporteret tilbage, og samtidig ikke lade de unge læsere i stikken med en følelse af at være fortabte i et navlebeskuende tunnelsyn. Alt dette formår *Døgnåben*, der generøst lader sin læser ane håb ved bogens slutning.

Læs den bog. Hvis du har det som jeg, kan du ikke slippe den, når først du går i gang. Og er det egentlig ikke den bedste og mest enkle anbefaling, man kan give en bog?

Som nævnt er romanen udgivet under “Gyldendal Uddannelse”, der er Danmark største forlag og portal for undervisere. Det er tydeligvis hensigten, at unge piger skal kunne spejle sig i teksten. Men hvad så med de unge mænd – kan de også være med?

De unge mænd i birollerne

Ja og nej. De unge mænd, der optræder i bogen, spiller ikke en direkte hovedrolle ved første øjekast.

Alligevel er den måde som Casper, Lunas eftertragtede kæreste, præsenteres på i bogen, også en præcis beskrivelse af en ung mand, der måske nok har valgt studie og i Lunas forestillingsverden derfor kan alt, er selvsikker og på vej ud i livet, men som i virkeligheden *også* har brug for at spejle sig hele tiden og få bekræftelse fra sin beundrende eks-kæreste.

Han higer efter hendes hengivenhed og kærlighed, men læseren ser det ikke i starten, fordi Lunas usikkerhed “skygger” for det aspekt. Han portrætteres som “den konstant stærke”, fordi hovedpersonen ser ham som sådan, men så – til sidst i bogen, hvis slutning jeg ikke skal røbe her – kan man som læser pludselig mærke, hvordan hans overraskelse manifesterer sig, i takt med at Luna genvinder fodfæstet og (måske) selvstændigheden.

Med andre ord: Læs den bog. Hvis du har det som jeg, kan du ikke slippe den, når først du går i gang. Og er det egentlig ikke den bedste og mest enkle anbefaling, man kan give en bog?

Cecilie Grønlund: Døgnåben, 200 sider, 199.95 kr., Gyldendal, udkommer 21. maj 2021.

LÆS FLERE ARTIKLER [AF ANNEGRETHERASMUSSEN HER](#)

Topfoto af Cecilie Grønlund: Simone Maria König Lilmoes.

- ANNEGRETHERASMUSSEN
- SENESTE ARTIKLER

Annegrethe Rasmussen er chefredaktør for og medstifter af POV. Hun er også USA-korrespondent og en ivrig debattør, moderator og ordstyrer. I 2019 sprang hun ud som

fungerende erhvervsredaktør for POV.

Hun har skrevet et ocean af artikler og bidraget til mange tv- og radioprogrammer samt flere bøger; senest som medforfatter til den mest brugte undervisningsbog i danske gymnasier om Amerika, USA's Udfordringer (2012, 2016 og 2020). Hun har arbejdet som korrespondent i London (2002), Paris (2004) og siden 2008 i Washington DC. I 2012 stiftede hun bloggen USAnu.dk med Morten Bay, og i 2016 stiftede hun POV Morten Bay og Signe Wenneberg. I sin fritid læser hun bøger og bistår danske virksomheder i Washington D.C. Privat er hun gift og mor til fire. Hun er noget af en nørd, fordi hun ikke interesserer sig for andet end politik, digitale medier og litteratur. Naturen forstår hun sig ikke på, og hun drikker hellere te, Champagne og går i byen og hører musik end laver mad - bortset fra rugbrød, som hun savner og derfor bager på nu 18. år som udlandsdanser. Hun siger som sit idol Ulla Terkelsen: man kan sove i flyvemaskinen. Du kan donere til hendes arbejde på POV International - både som skribent og som chefredaktør - på Mobile Pay: 93 85 05 85. Du kan ikke ringe til det nummer, men du kan sende en e-mail til annegrethe@pov.international